

изаберу најбоље представнике. Ј. Шумпетер у њој види арену у којој се одвија слободно такмичење за вођство и то помоћу „изборне методе“ која практично једино стоји на располагању друштвеним заједницама свих величина. Нарочито су француски политички и правни класици нагињали представничкој демократији и величали њене домете. Тако Ведел (Vedel) суштину представничке демократије види у томе да је група представника добила мандат (овлашћење) од нације као једног моралног бића различитог од појединаца који је чине. Нација је мандат, група представника мандатара, или другачије речено, нација је као наредбодавац или опуномоћитељ дала пуномоћје парламенту. По Веделу, модерна конституционална доктрина преферира идеју да избори успостављају (дају) изабраном меродавност или надлежност на темељу устава и да је то оно што се зове теорија избора – поделе надлежности. Слично је и становиште и А. Esmeina који примећује да се у модерним временима национална сувереност потврдила у облику парламентарне владе и избора посланика који образују законодавну скупштину. Из те историјске чињенице је немогуће довести у питање хармонију између парламентарне владе и националне суверености. И Диги (Diguil) велича идеју националне суверености као велику тековину Француске од времена револуције па све до данас и то као једну недодирљиву и неповредљиву догму. Она је нашла свој први и потпуни израз у Француској декларацији права од 1789. стр. као и свим француским револуционарним уређењима. У тој доктрини држава – нација (национална сувереност) је замишљена као личност зеседна од јединки које је чине па би она била носилац изборног суверенитета и та која одређује надлежност државним органима. Држава је, дакле, нација и као таква носилац суверености коју врши помоћу органа које сама установљава. Овако схваћена национална сувереност је (за Дигија) током читавог једног периода распаљивала духове, инспирисала политичка уређења па се никако не може тврдити да је она на издаху, већ напротив, она има све већи теоријски и практични значај. И за Џ.С. Мила представничка влада је облик остваривања националне суверености и значи да читава нација или један значајнији део нације врши власт посредством својих представника које периодично бира. Нација је та која поседује врховну власт у свој њеној суверености и она мора да буде и када хоће господарица свих послова, односно активности владе. Иако се представнички систем (демократија) највише везује за француске класике, њихову правну школу и доктрину (како је већ речено), та идеја представљања је старија и везује се за рани Средњи век у Енглеској (средину XIII века) када се појавило прво представничко тело, Magnum consilium, из кога ће се касније развити